

А дѣвойчето ми шепне
Плахо съ гласецъ понизенъ;
Своитѣ най-важни тайни
То ги повѣри на менъ.

«Откакъ се помина леля,
Отъ тогава на-насамъ,
Не съмъ слѣзвала въвъ Госларъ.
Ахъ, какъ хубаво е тамъ!

«Тука пусто е и глухо,
Вѣчно царствува мразътъ;
Зимѣ пѣкъ стоиме ние
Кат' заровени въ снѣгътъ.

«А каквато съмъ страхлива!
Плашатъ ме като дѣте
Тъмни духове планински,
Що се рѣятъ тукъ нощѣ.»

Сѣкантъ че отъ тѣзи думи
Страхъ обхвана му сърдце,
Та завчасъ очици ясни
То притули съ двѣ ржцѣ.

Бороветѣ зашумѣха,
Съ шумъ вратеното екна, —
Ясно съ лютната подзета
Чу се старата пѣсня: